

Lyt til det, børn ikke siger

Jimmy Gørtz

Barndom og opvækst

Min mor blev gravid som 16-årig. Min far var 10 år ældre. Min mor og hendes familie forsøgte på flere måder at få mig fjernet. Jeg var ikke noget ønskebarn.

Min store livsvilje var ikke en ønskværdig situation for mine forældre, men den førte til, at de blev gift med kongebrev. Det viste sig hurtigt, at min far var alkoholiker og meget voldelig. Volden gik ud over mig allerede i en meget tidlig alder.

Det resulterede i en familieanbringelse, og senere i en anbringelse på et børnehjem. Men allerede som 9-årig blev jeg hjemgivet til min far under "opsyn" af kommunen. Det til trods så fortsatte den fysiske og psykiske mishandling af mig. Ingen synes at se eller høre, hvad der foregik i mit barndomshjem. Og ingen hverken så, hørte eller talte med mig.

Mit liv i dag

I dag har jeg min egen familie. Jeg er gift med Heidi, som jeg har været sammen med siden jeg for 42 år siden flyttede væk fra min far. Sammen har vi vores datter Vicky på 30 år, der for nylig har gjort os til verdens lykkeligste bedsteforældre til lille Gabriel.

Jeg arbejder som sikkerhedsleder i Banedanmark. Ved siden af mit arbejde laver jeg frivilligt arbejde i både De Anbragtes Vilkår og Tidligere Anbragte Seniorer.

Hvorfor skriver jeg digte?

I det patriarkat jeg voksede op i, var det ikke i orden at vise følelser. Så følelserne blev i mit hoved.

Da jeg i forbindelse med min Gestaltuddannelse oplevede, hvor meget det hjalp mig at udtrykke mine følelser i ord, så var det at jeg skrev mit første digt.

Efterfølgende har det været til stor hjælp for mig, når barndommens dæmoner uvarslet dukker op, og tager livtag med mig.

De digte jeg har valgt at dele her, peger på, hvad det gjorde ved mig som barn ikke at opleve at blive hverken set, hørt eller talt med. Jeg oplevede ikke, at der var nogle voksne, der tog ansvar eller spurgte mig til, hvordan jeg havde det. Jeg oplevede mig overladt til mig selv og stå alene med ansvaret for både mit og min lillebrors liv. Det sætter sig spor i et barn, når man ikke bliver set og hørt. Det er mit ønske, at mine to digte kan bidrage til at tydeliggøre, hvor vigtigt det er, at vi tør se ALLE børn, og lytte til det de ikke siger.

Jeg har skrevet mange digte om min barndom og opvækst. Nogle af dem har jeg samlet i digtsamlingen "Nogen gange så gemmer jeg mig" (2022).

Et barn formes

Når et barn fryser
 i en følelse af frygt
 og længes efter
 den kærlighed, det ikke forstår,
 så bliver livet smertefuldt.

Når et barn varmes
 i en smerte af slag,
 og råbet efter hjælp
 kun når de døve ører,
 så bliver livet uudholdeligt.

Når et barn farves
 af misforstået kærlighed,
 og kun de blinde vil se
 fortvivlelsen i de frygtsomme øjne,
 så dør barnets tro på livet.

Barnet de ikke forstod

De var voksne,
men deres øjne turde ikke se.
Deres ører turde ikke lytte.
Deres munde turde ikke spørge.

De så det, han gjorde,
men de ville ikke forstå hvorfor.
Farven på hans krop
fortalte dem ellers alt!

De hørte det, han sagde,
men de forstod ikke at lytte
til det, han ikke sagde!
Han var ingen sladrebank.

De spurgte ham ikke,
for svaret ville kræve et ansvar.
Han forstod dem ikke,
så han bar sine smerter alene.

Han havde ikke plads til sårbarhed.
Han forsøgte at overleve.
Han iførte sig
et fändenivoldsk panser.

De lukkede deres øjne,
ville ikke lytte, ville ikke spørge.
De kaldte ham utilpasset.
Han var et barn!

Jimmy Gørtz, Sikkerhedsleder i Banedanmark og frivillig i De Anbragtes Vilkår og Tidligere Anbragte Seniorer